

NANOBOT

**TOMÁŠ
MARÁK**

Na věčnou památku Leovi Marákovi

Tomáš Marák

NANOBOT

1.vydání

Praha 2013

© Tomáš Marák

Obálka: © Alice Kučerová

Vydal: Tomáš Marák – Nakladatelství Nuridius

Janovského 44, Praha 7, 17000

v roce 2013 jako svou 4. publikaci

www.e-nuridius.cz

Vydání první

Knihu lze zakoupit na www.e-nuridius.cz

ISBN 978-80-87822-03-6 (brož.)

ISBN 978-80-87822-06-7 (online)

Kapitola 1

Král povstal.

Současnost, možná někde poblíž vašeho domu.

Za dveřmi jednoho z mnoha nenápadných rodinných domků se dějí na první pohled nechutné věci. Na druhý pohled – velmi odporné věci. Právě kvůli tomu stojí opodál několik černých dodávek, ve kterých se chystají do akce tři oddíly zásahové jednotky.

Ve sluchátkách zapraskalo „Akce!“, dveře vozidel se zcela neslyšně otevřely a dvě destíky ozbrojených mužů rychlým tempem obklíčily stavení. Velitel zásahu si počkal, až se mu všichni ohlásí.

Přímo přede dveřmi bylo vyrovnáno pět chlapů v černých kombinézách – kukly na hlavě a v rukou samopaly značky Heckler a Koch plus další standardní vybavení. Svou přítomností si odbyl premiéru i mladý televizní reportér, který čekal, kdy hoši vlítnou dovnitř pro sadistického vraha, kterému se veřejně přezdívá „Polibkář“.

Domem se nesl velmi nekvalitní zpěv s kolísající hloubkou hlasu, muž ve středních letech si pozpěvoval se sklenicí rudé tekutiny v ruce. Na sobě měl bílý župan značně potřísněný krví a kouřil doutník. I přes jeho malou výšku bylo vidět, že je značně šlachovitý. Snažil se zpívat společně s dokonalou Edit Piaf, chtěl to samé i po zubožené ženě, která se krčila v rohu jeho obývacího pokoje a držela si ruce před pusou. Skrz prsty se valili hádci krve. Slečna byla nahá a dala by ruku za to, být teď někde jinde.

„Non! Rien de rien!
Non! Je ne regrette rien!
Ni le bien,
Qu'on m'a fait,
Ni le mal,

Tout ça m'est bien égal!“

Muž znalecky zatočil sklenkou v ruce a napil se rudého nápoje. Do úst mu vklouzlo ze sklenice cosi podobajícího se slimákovi. Vyplivnul to. Na zem dopadl odřezaný horní ret.

Pokračoval ve zpěvu.

„Non! Rien de rien!

Non! Je ne regrette rien!“

Poslední slabiku v úleku značně protáhl, na dveřích, vedoucích do jeho domu někdo odpálil nálož a dovnitř se začali hrnout policisté. Omračovací granát se slzným plynem prosvěttil celou chodbu.

„Policieééé!“ řvali všichni současně – až přeřvali i hudební podkres. Muž upustil sklenici i s doutníkem na zem. Pohotově sebral ze stolu nůž a přiskočil k vyděšené ženě, postavil ji na nohy a použil ji jako lidský štít. Čepel nože ji nepříjemně tlačila na krku.

Policisté vrthli do obývacího pokoje a zastavili se na místě. Jeden z nich velice nahlas křičel, aby ženu pustil a nechal ji jít.

„Pust' ji!“

„Lehni si na zem!“

„Vzdej se!“ snažil se povelovat muže, který se jen usmíval a z koutků mu odkapávala krev, kterou posledních pár minut pil.

Do celé situace vběhl i mladý reportér a vše natáčel.

Nůž se ženě pomaličku začal prořezávat skrz kůži na krku, tajná policejní důstojnice měla mít vše pod kontrolou, ale osud tomu chtěl jinak.

Muzika ztichla a do nastalého ticha bylo slyšet, jak krkem prostoupilo ostří. Důstojnice padla za zvuku chrčení na zem a krev z přerušené krční tepny stříkala do všech stran.

„Nééé!“ vykřikl jeden ze zakuklenců a střelil psychopata do ramene.

Polibkář upustil nůž a padl na kolena. Doutník, který nikdo nezahasil, zapálil koberec a místností se začal rozlézat kouř. Reportér začal dupat na plameny ve snaze je uhasit, mezitím

kameraman natáčel, jak zásahová jednotka poutá muže sraženého na zem.

„Vypni tu kameru, kurva, já toho hajzla zabiju,“ ječel jeden policista a druhý ho musel zachytit v běhu. Opravdu chtěl zabít.

„Důstojník zasažen, pošlete okamžitou lékařskou pomoc,“ hlásil do vysílačky další.

Muže v zakrváceném županu vyváděla zásahová jednotka ven, přes hlavu měl černý pytel a v patách jim byl reportér, který se snažil co nejlépe zachytit nastalou situaci barvitým popisem.

Dveře dodávky zaklaply a rozezněla se policejní siréna. Rodinu policejní důstojnice dnes nečeká dobrá zpráva. Vykrvácela dříve než se k ní dostala záchraná služba.

Nad jejím tělem klečel kolega, kombinézu měl celou od krve a do černé kukly se vpíjely slzy vzteku.

Zřízcenci ji dali do černého plastického pytle na mrtvoly, položili tělo na nosítka a odnesli pryč. On tam stále klečel a odmítal se zvednout.

Při prohlídce bytu bylo v ložnici nalezeno několik stovek vysušených rtů rozvěšených na šňůrách, které protínaly celý pokoj. Ve sklepě - pod základy domu - byla objevena obrovská kostnice. Polibkář byl konečně dopaden. V noční Praze bude zase o něco bezpečněji.

Soud mě uznal za blázna. Jsem zavřený v ústavu pro duševně choré, hlavně, abych všem zmizel z očí. Svěrací kazajka mi nedělá dobře. Navíc mi nesluší. Prý jsem něco jako terorista, copak nevidí mou duši umělce? Onu nádhernou koláž nedokáže nikdo docenit. Policie ji zničila, prý kvůli důkazům. Tolik let práce pro nic.

Ale jednoho dne dostanu příležitost znovu vše vybudovat. Jsem světlo ve tmě, ukazatel cesty – naděje lidstva. Bylo mi ukřivděno a přísahám – jednou vezmu spravedlnost do svých rukou a po právu zatočím s těmi, jenž zničili mé skvostné dílo.

Měl jsem trochu strach, jak se zabavím, když jsem doživotně odsouzen k nápravě, to mě mohli rovnou zabít. Jak chtějí poznat, zda jsem se napravil, až zemřu?

Strach nebyl úplně na místě, mohlo mi to dojít hned. O dobrovolné dárce těla pro medicínské pokusy je nouze – ještě větší nouze je o ty dárce, kteří do toho jdou zaživa. Ona zvěř nepopíše, co cítí nebo co jí schází. S námi je to snažší.

Po dlážděné chodbě se rozléhalo klapání podpatků, doplněné o vrzání koleček. Dveře do mého polstrovaného pokoje se potichu otevřely, přede mnou stáli zřízenci. Jeden z nich mi dal roubík a hodil na hlavu černý pytel - připoutali mě na pojízdné lůžko. To bylo ono skřípání, ještě jsem ovšem neviděl majitelku podpatků.

Mám rád, když se ženy stydí.

Podle směru, ve kterém mne vezli, jsem odtušil, že se blížíme k východu. Závan chladu mi dal za pravdu. Takže jedeme na výlet, no hurá! Jen ještě nevím, do jaké míry se mi na něm bude líbit.

Už při nástupu do ústavu mi právník k papírům připojil další dokument s hlavičkou fakultní nemocnice. Nejspíš si myslel, že nevím, co podepisuji. Ale i tak, kdybych to neudělal, stejně by to podepsali za mě.

Beztak tam stálo, že se po své smrti nechám dobrovolně odevzdat do rukou vědy, zajímal je hlavně můj mozek. Prý je třeba prozkoumat mysl šílence. Taková hloupost. Dobrovolné by to nebylo a na to, až zemřu, by stejně nikdo nepočkal. Pořád se někam pospíchá, je to k zbláznění.

Fakt mě zajímá, kam pojedeme, ale není jiná možnost než počkat. Naložili mě do auta, nejspíš dodávka, pochybuji, že bych se na lůžku vtěsna do osobního vozidla. Jen se modlím, abych nebyl použit v nějaké kosmetické firmě. Tento způsob testování je nudný a člověk si po čase přijde jako gay, když na něj nanášejí všemožné pudry a krémy.

Auto hodně drncá, v tomhle zapadákově, kterému kde kdo říká hlavní město, jsou cesty jako měsíční krajina. Jeden kráter vedle

druhého. Nenechali to opravit ani poté, co jsem na magistrát poslal prosbu obsahující i prst jedné z jejich sekretářek. Vyloženě hlavou proti zdi, fakt že jo.

I kdybych nevěděl, kam mě vezou, Prahu bych poznal. Hrozně totiž smrdí, nevím proč, ale tahle metropole je plná výkalů a moči. Městské části to nijak neřeší a raději nakupují betonové květináče, proti kterým každý protestuje, jen výrobce ne, ten si může pískat, že mu někdo odkoupí takové zmetky.

Vůz prudce zabrzdil a můj vozík se rozjel. Zarazil se až o dveře a jak to se mnou šklublo, zlomil jsem si zub o roubík. To vůbec nebylo pěkné.

Zdá se, že projížďka je u konce, někdo otevřel dveře a vyvezli mě ven. Konečně jsem se mohl nadechnout čerstvého smrdu, aniž by mi vjem rušila všudypřítomná dezinfekce a čistící prostředky na podlahu.

Docela rád bych zahlédl i sluneční světlo, ale tolik štěstí v jeden den nemám.

Soudě dle hučení budeme ve výtahu, rozjeli jsme se směrem dolů a když jsme byli na místě, vesele to cinklo.

Do podzemí se na kosmetiku nejezdí, takže to začíná vypadat zábavně. Copak se mnou asi provedou? Jenom ten pytel by si už mohli odpustit. Je zcela prodýchaný a lepí se mi na obličej, je to nechutné.

Zápach Prahy byl vystřídán smradem nemocniční dezinfekce. Ta už mi byla o poznání bližší. Dokonce to přerazilo i vydýchanost pytle.

Nemocnice - takže bude skalpelové veselí. Ale to mám radost! Ne že bych se bál, já jen, že testování séra proti bolesti se může zvrtnout v nepříjemný zážitek. To vám třeba něco píchnou a do kolene vrazí hřebík. Četl jsem o jednom pokusu za války, kdy mělo sérum proti bolesti přesně opačný účinek. Trošku jsem se orosil.

Odstavili mě v nějakém předsálí - řekl bych. Stále jsem nic neviděl, jen ze sálu se nesl hurónský křik. Ten řev mě pomaličku

začínal dohánět k nepřítelosti. Ať se tam děje cokoliv, ten člověk zcela nesmyslně trpí.

Kdyby se mi tak podařilo se odtud nějak dostat. Zkoušel jsem pevnost popruhů - všechno marné. Opravdu kvalitní sedlářská práce. Mohl bych se snažit roky, ale poctivý pruh kravské kůže by mě tu uvěznil nadobro.

Lehátko sebou škublo, bylo slyšet, že se otevřely dvoukřídlé dveře. Uječený kolega už byl potichu. Asi to má za sebou, chudák.

Rozjeli jsme se do sálu, jeden by čekal příjemné uvítání, možná kávičku se sušenkou. Ale oni ne, rovnou mi beze vší slušnosti píchнули kanylu. Naštěstí mi jedna velmi vlnadná sestřička sundala z hlavy tu odpornou věc. I roubík opustil má ústa.

Rozhlédl jsem se kolem a popravdě se mi sevřel žaludek. Samé řezné nástroje, vrtačky, kladiva, majzlíky, skoro jako při rekonstrukci rodinného domu. Podobné věci jsem také používal v době, kdy jsem byl posedlý touhou stát se patologem. Jen jsem své pokusy nemohl nikde prezentovat. A čistě technicky se o pitvě ani nedalo mluvit, když měly subjekty stále dost energie na řvaní. Alespoň jsem se naučil, kde je hranice mezi životem a smrtí, můžu vám přátelé, říct, že je velice tenoučká. Mnohdy jen milimetr.

„Pane doktore, máte na telefonu generála,“ zaslechl jsem velmi erotický hlas. Takže armádní laboratoř. Z toho se může vyklubat ještě něco zajímavého. Možná z toho kouká šance dostat se odtud živý.

Sálem zaváněl - krom živočišného pachu oné krásné sestry - i smrad strachu. To se lehko pozná, když se někde pomocí nebo pokálí dostatečné množství lidí, odér se stane trvalým. Zalézá to do zdí. Ovšem nedělám si nejmenší iluze o následné čistotě mého spodního prádla, až dokončíme zdejší sešlost.

Sestřička mi věnovala letmý úsměv, bylo krásné sledovat, jak se její plné rty roztahují pouze pro mé oči. Následovalo malé překvapení. Dostal jsem na obličej masku, ze které byl cítit plyn. Třeba je to na spaní.

Tak tedy nádech a výdech – alou do hajan, jsem zvědav, jako co se probudím.

Zrada!

Nemůžu se ani hnout, ale stále jsem při vědomí. Ani mluvit nejde. Značně mne znepokojuje zjištění, že cítím chlad a nepohodlí. Takže nervy jsou stále aktivní. Zjišťuji, že mé oči se hýbat mohou, sleduji stále sestřičku, užívám si ten klid před bouří. Má krásné černé culíky. Nad každým ramenem jeden. Sahají asi do půli lopatek. Také má velmi pěstěné ruce, avšak místo úsměvu mi teď věnovala takový útrpný pohled. Ví, co bude následovat a já se nebráním. Protože nemám jak.

Nad mým hloubáním o nesmrtelnosti brouka zvítězil nepříjemný pocit - další nabodnutí kanyly. Nesnáším injekce. Jako chlapec jsem vždycky dostal stejnou barvu, jakou měla zeď u doktorky.

Začalo se mi do celého těla rozlévat horko. Nebylo to nepříjemné.

Pak mě najednou napadlo, pokud chlapík přede mnou dostal stejný plyn, já ječet nemohu, a on přesto křičel jako o smilování. Muselo to strašně bolet.

Nemám rád, když se mé myšlenky potvrdí. Nevím, co to na mě zkoušeli, ale vážně se mi valně nezamlouvalo, jak aktivně do mě zařezávali skalpelem, každou chvíli mi dávali injekce, které čím dál tím víc bolely. Vypadá to na urychlené genetické inženýrství v praxi. Už jsem o tom četl, ale vědci, a hlavně armáda, se dušovali, že to vše je pouze na papíru. Že nic z toho není skutečné - mě to přijde až moc opravdové. „Regeneruje naprosto uspokojivě, myslím, že jej můžeme použít jako aktivního vojáka. Jen co mu vymažeme paměť.“

Tak voják a budu se rychle hojit. To zní jako něco z pohádky nebo možná z laciného sci-fi. Ale ten výmaz paměti se mi nelíbí. Evidentně jsem kompletní. Krásná sestřička mi otřela opocené čelo a já opět viděl do jejích úžasně blankytných očí. Pro tenhle pohled bych tu bolest klidně prošel celou znovu. Jen škoda, že na ni brzy zapomenu.

Odvezli mě na můj nový pokoj, zatím ještě zabaleného do familiérně známé kazajky. Výmaz mozku ještě neproběhnul. Asi na něco čekají, možná, až přestane fungovat ta strnulost.

Netrvalo to moc dlouho a do těla se mi vrátila životní energie a já začal dýchat bez obtíží. Nadechl jsem se z plných plic. Pak přišlo malé překvapeníčko.

Povolil šev na kazajce. Zajímavé zjištění, asi mám velký obsah plic. Jen čistě z empirického hlediska - když už jsem mezi vědci a doktory – jsem zkusil, zda se od sebe odtrhnou rukávy, když trochu zaberu.

Zabral jsem jen mírně a látka začala velmi kvapně povolovat. Musím toho využít v pravý čas.

Zatím budu odpočívat. Tělem mi neustále projížděla bolest. Jen tak, na připomenutí.

Zářivka nad mou hlavou problikávala a já se snažil takříkajíc hodit do pohody. Společnost mi dělali komáři, nevím, kde se tady vzali, možná se mi to jen zdá. Třeba mi z té bolesti opravdu přeskočilo.

V zámku staršího data zachrastil klíč, už si pro mě jedou. Nehodlám jim to ulehčit, prostě zůstanu sedět, dokud si mě nezvednou. Vodní hadice mou aktivní pasivitu překazila. Raději jsem šel dobrovolně. Za dveřmi stála ona, neměla už roušku a ty její rty, to nejde slovem popsat. Určitě než odejdu, tak ty rty políbím.

Voda kapala z mé kazajky na zem a já slyšel dokonale každičký zvuk, jak se odtahovala od látky, jak prorážela vzduch i to, jak dopadla, znělo to, jako kdyby někde upadl kus stropu.

Takže smysly se mi začínají posilovat, to není tak zlé. Jen je mi hrozné teplo v obličejí.

Vedli mě ponurou chodbou k bezpečnostním dveřím.

Protihlukovým.

Asi na mě čeká další příjemný zážitek v hotelu Paradise.

Dovnitř jsem vešel pouze já a ona krásná sestra. Pokud nepočítám

zřízení, kterým jsem se nechal dobrovolně usadit. Ten ale poté odešel pryč.

Konečně sami.

Sestra měla opět na ústech roušku, rozhlédl jsem se kolem a krom křesla s koženými popruhy a stolečku, na kterém byl tácek s injekcí, zde nebylo vůbec nic. Dveře se zamykají zevnitř. Asi aby nikdo nemohl rušit. Dokonce zde nebyla ani jedna kamera. Určitě mě chce napumpovat a pak se tu se mnou zamknout, dokud nebude proces u konce.

„Copak mě čeká?“ zeptal jsem se sestřičky. Evidentně nečekala, že zůstanu inteligenčně natolik při sobě, abych se začal na cokoliv ptát.

Ještě překvapenější byla, když jsem ze sebe ladnými pohyby sundal svěrací kazajku. Couvala velmi pomalu ke dveřím. Bohužel pro ni jsem byl rychlejší. Dokonce natolik, že jsem se z křesla, sic vcelku pohodlného, dostal mezi ni a dveře během tak krátké chvíle, že jí to muselo připadat, jako bych se sem teleportoval odněkud z hlubokého vesmíru.

Zaklapl zámek dveří. Nebylo cesty ven.

Když za sebou uslyšela zvuk zámku, vyděšeně vykřikla a skoro vojensky se otočila čelem vzad. Tentokrát na její tváři úsměv nebyl. Viděl jsem něco pro mě daleko známějšího, byl to strach. Opravdu velký strach.

„Myslím, že je na čase začít vyprávět pohádku o kouzelném hradu a nebohém princí, kterého unesla armáda, princ by rád věděl, co se s ním stalo,“ pronesl jsem skoro až otcovsky. Sestřička se posadila a začala ze sebe vykoptávat příběh, který se mi začal líbit čím dál víc.

Projekt nesmrtelné DNA byl sice pro veřejnost zastaven, ale armáda jej blahosklonně převzala pod svá křídla, aby se mohl nerušeně rozvíjet ku prospěchu jejích vojáků. Takový nesmrtelný voják, co dorůstá za pochodu.

Pro bližší pochopení, nesmrtelná DNA dokáže pomaličku vytvářet orgány, kůži, vlasy, šlachy, kosti. Cokoliv, co je do ní předem naprogramováno. Armáda ale nemá nikdy na nic čas, takže

za pomoci růstových hormonů - převážně mužských - a dalšího blíže neobjasněného genetického koktejlu efektivně urychlila růst nových orgánů.

Nyní jsou ve fázi pokusů na lidech. Nikdo ovšem nečekal, že se to u někoho povede tak rychle a tak snadno.

Genetická úprava těla, co víc si přát.

„Nemáte u sebe zrcátko?“ vždy jsem dbal na svůj vzhled a nehodlám na tom nic měnit ani po této transformaci.

Sestřička, seč stále se strachem v očích, mi kvapně podala holografické zrcátko. Ukáže vám vaši podobu ve 3D a v životní velikosti.

„No to se podívejme!“ užasl jsem nad svým vzhledem. Měl jsem opravdovou hřívu jako lev. Král zvířat. Ale folklórně bych si mohl říkat Vlkodlak. Ochlupení vyrůstalo tak, že mi byl vidět jenom obličej. Drželo to linku, i když takhle to vypadá trochu směšně, ale věřím, že za pomoci nůžek a pár sponek vytvořím něco, co by se snoubilo s mou nově nabitou ambicí. Když vyrobili krále, bude jim vládnout.

Spokojeně jsem se otočil na sestřičku, která potichu seděla v křesle, asi jí prudká ztráta převahy poněkud vyčerpala.

„Jsou ještě nějaké informace, které bych mohl potřebovat?“ Kývla na souhlas.

Evidentně jsem tedy jediný svého druhu takto silný. A co je také nespornou výhodou, můžu si nasekat kolegů s podobnými vlastnostmi, kolik budu chtít. Stačí přenést své DNA do té jejich. Ale budou mít pouze poloviční sílu. Jejich výtvořiny zase poloviční té jejich. Takto můžu do svého panování vnést určitý řád. Pyramidu, na jejímž vrcholu budu pouze a jenom já.

Sestřička jako by mi vyčetla z očí, co zamýšlím – čím více existuje svědků, že na mé existenci není nic nadpřirozeného, božského - tím menší šance na úspěch.

„Jste nádherná, jestlipak víte, na co myslím?“ Sestřička si začala roztřesenou rukou rozepínat blůzku. Přistoupil jsem k ní. A pohledil ji po tváři. Poté začala řvát stejně nahlas jako když jsem

křičel já a nejspíš desítky dalších přede mnou. Její nádherné rty se skvěly v mé dlani a já je konečně políbil.

Asi tu přece jen bude nějaký poplašný systém. Do dveří začali bušit beranidlem. Duté rány, chrčení dohasínající ženy na křesle, začínám si připadat jako zamlada.

Aby se hoši zbytečně nevysilovali, přistoupil jsem ke dveřím a vší silou do nich kopnul.

Dveře sice zůstaly nerozbité, ale vypadly i s futry a kusy stěny. Přepadová jednotka zůstala zaklíněná pod nimi. Dveřník byl zcela rozdrčen. Jeden z chlapíků v černém však stihnul padající zdi uhnout.

Než mi došlo, že stojí vedle mě, už mi do těla sršela hromada žhavého olova. Vystřílel mi do boku takovou díru, že bych skrze ní mohl dát pěst a ještě by zbylo místo na dálkové ovládání. Bolelo to, a to hodně.

O to větší bylo překvapení zakuklencovo, když jsem ho chytnul pod krkem a zvedl půl metru nad zem. Myslel jsem si, že to nevzdá hned. Jednou rukou se mě držel za zápěstí a snažil se co nejvíc nadnášet, aby se neuškrtil. Jen tak ze zvědavosti jsem čekal, co udělá dál.

Vytáhl taktický nůž. Nechtělo se mi nechat se pižlat.

Prstem jsem mu promačkával žebra skrz protiúderový komplet a balistickou vestu. Mám opravdu velkou sílu.

Zvuk praskajících kostí mě asi nikdy nepřestane bavit.

Slyšel jsem praskání žeber i přes jeho hurónský křik. Myslím, že kdyby věděl, jak dopadne, zvolil by si jiné zaměstnání. Nebo možná ne. Tihle chlapci do toho jdou srdíčkem. A mě momentálně zajímalo, jak vypadá to jeho. Prorazil jsem mu rukou hrudník, ale místo orgánu samotného se mi do ruky zabodaly jen úlomky jeho žeber. Srdce asi nevydrželo.

Vypadal jsem s jeho žebry jako wolverin. Otočil jsem se na sestřičku, pořád seděla v křesle určeném pro mě a její bílá blůza byla celá zalitá krví. Červená jí sluší.

Nechám si na chvíli - jen pro ten pocit - třet policajtovy kosti z ruky. Třeba s tím někoho cestou ven pěkně vyděsím. Miluju kanadské fórký.

Rozeběhnul jsem se chodbou a hledal východ. Tedy, jestli se rychlosti mého pohybu ještě dal říkat běh. Tušil jsem, že cesta nebude úplně snadná. Před východem byly pytle s pískem a za nimi kulomet.

Prostřílený bok se potahoval poslední vrstvou kůže zrovna ve chvíli, kdy vykouknul střelec zpoza kulometu. Ukázal jsem mu svou ruku, kosti v ní držely jen tak tak, regenerační schopnosti je vší silou vytěsňovaly ven. Držel jsem si ruku před obličejem a podle zvuku, který se donesl mému sluchu, si střelec mírně káknul do trenek. Vycenil jsem zuby – škoda, že nemám nějaké velké špičáky – ale třeba to půjde nějak zajistit na svobodě.

Jak jsem zabral nohou, odskočila kachlička a stylově se zarazila do zdi daleko za mnou. Kulomet začal hlasitě štěkat. Znáte přísloví, že pes, který štěká, nekouše? Tak pro zbraně to neplatí. Střelivo ráže padesát má tu nevýhodu, že je zatraceně účinné.

Připadal jsem si dost nesvůj. Ne že by volný let neměl něco do sebe, ale odlamující se části těla nejsou zrovna nejlepší způsob, jak zahájit společenskou konverzaci. Zastavil jsem se až o stěnu, do které se zarazila dlaždice po mém kvapném startu. Kulometčík si naštěstí bral tu malou nehodu se svěračem dost osobně a vyšel mi vstříc s takovou malou trapnou pistolkou. Jednoho by to skoro urazilo.

Když se nade mě s pohledem Samsona postavil a namířil mi zbraní mezi oči, zeptal jsem se sám sebe, zda střelu do mozku přežiju.

Tím, jak se mu rozklepala ruka, mi dal najevo, že regenerace započala. Neobtěžoval se zmáčknot kohoutek. Otočil se na patě a běžel zpátky ke kulometu. Zvuk jeho srdce odhalil smutnou pravdu. Samson dostal strach, že bych mu upajcnul culík?

Byl ještě dobrých pět metrů od kulometu, když jeho hrudí proletěl kus glazurované obkladačky. Při pádu se otočil a v jeho tváři se zračilo cosi jako nařčení z neférového jednání. Já si

nezačal. Obezřetně jsem došel k východu, po otevření dveří s nápisem „Emergency exit“ jsem konečně uviděl denní světlo.

Problémem bylo, že po zlepšení smyslů mi smrad z ulic přijde absolutně vražedný.

„Rozlučka?“ uteklo mi ze rtů, když jsem viděl desítky ozbrojeným mužů a žen, tolik hlavní namířených na jedno místo v Praze ještě nikdo neviděl. Kůže byla zase jako nová, orgány pracují a já čekám, kdy se ozve „Stůj nebo střelím“. Ale nikdo se neměl k akci. Zvuk kulometu všechny přesvědčil o tom, že se mnou není žádná sranda. A já se přitom tak rád bavím!

Pomalu jsem sešel ze schodů dolů.

Strach se mísil s pražským odérem a prostor naplnil zvuk nedoléhajících zásobníků, jak se všem třásly ruce. Došel jsem volným krokem do pomyslného středu - byl jsem kompletně obklíčen. Nejspíš jsem ve všech vzbudil dojem poraženého a vzdávajícího se muže, když jsem zvedl ruce do stran a hrál si na ukřižovaného.

Chtěli krále, tak jsem vydal první rozkaz.

„PAL!“ vykřiknul jsem nahlas.

Někdo zazmatkoval a vystřelil, pak se strhla lavina olova a všichni začali střílet mým směrem. Jenže regenerovat tady umím pouze a jenom já!

Se spokojeným úsměvem jsem padal pod nápořem střel k zemi.

Projektily procházely mým tělem a pokračovaly k dalším cílům. Škvařící se krev, střelný prach, výkřiky beznaděje.

Začalo to snadno, konec však snadný nebyl. Teď už nestříleli po mě, já už dávno ležel na zemi a pozoroval jsem nad sebou vyplašené ptáky. Regenerace se dala do pohybu, nikdo už nedal povel k ukončení palby.

Střelci ve strachu o svůj život vyhladili sami sebe, nepřišlo jim, že ti, po kterých střílí, s nimi každý den chodí na oběd. Teď už střílel každý sám za sebe.

Čím méně jich proti mě stojí, tím spíš přežiju. Asi takto by se daly popsat jejich myšlenkové pochody. Možná kdyby dávali

větší pozor na hlášení v přijímači, vůbec by se tohle nemuselo stát. Na druhou stranu, je to vtipné.

Nastalo ticho, ležel jsem v několika centimetrech teplé krve. Ticho je dost relativní pojem. Všude okolo křičeli lidé, těžce zranění vojáci. Užíval jsem si ten pocit horké lázně. Najednou mi všechno přišlo jako dřív, než jsem byl chycen a uvržen do blázince. Ale já přeci nejsem blázen, nemůžete umělce označit za blázna jen kvůli jeho nevšednímu tématu ke zpracování.

Mé okolí se změnilo na Dantovo peklo, vím, jak se onen spisovatel cítil, vím, co slyšel a co viděl.

Musím najít způsob, jak dát vědět o tom, že král povstal.

Ještě jednou jsem přehlédl umělecký skvost, ono dílo náhody a kvapně odkráčel. V odrazu neprůstřelného okna transportéru jsem si všiml, že mi krev fešácky upravila účes. Příjemně ulízané, vypadám přesně tak, jak si představuji strašlivého vlkodlaka.

„Stůj!“ zakřičel někdo za mnou.

Otočil jsem se a ejhle, z budovy vyšel generál. Ani se neobtěžoval na mě namířit. Přeci jen musel vědět, co nechal stvořit. Slíbil mi nekonečný lov.

Řekl bych, že po tomhle katastrofickém selhání z něj generál dlouho nebude. Nejspíš ho uklidí někam do kasáren, kde bude cvičit brance, jeho smůla.

Z transportéru jsem vyrval dveře a nasedl dovnitř. Klíčky byly v zapalování, a tak jsem mohl pohodlně odjet. Projel jsem kruhem sténajících a pár nešťastníkům jsem možná ukončil trápení, případně ho umocnil několika tunami pohyblivé ocele.

Nechal jsem za sebou rudé koleje a vydal se do centra města. Musím se postarat o to, abych nebyl sám.

„STAR PRAGA !“ Bum, bum,

„STAR PRAGA !“ Bum, bum,

Bubny a chorály nalitých fandů na fotbale. To je jediná věc, která se snad nikdy nezmění. Dokud se hráči budou honit za

míčem, jejich zarytí fanoušci si budou dávat přes držku. Nátura, která by se mohla hodit.

Díky drobným krádežím a častému pobytu v kanalizaci jsem si sehnal slušnej ohoz, byl jsem kompletně oděn v černé kůži s červeným tričkem bez potisku. Hřívu jsem nakonec neoholil, nosím to svázané do culíku, takže když se kolem mne začne motat policie, stačí nasadit kapuci a vypadám jako obyčejný slušný dredař. Člen společnosti.

Pod rouškou noci jsem se dostal do putyky na Floře. Dřív to byla hospoda U tří prasátek, teď se to jmenuje Stars Praga pub. Před hospodou je dost často nablito. Ve sklepě se pořádají ilegální boxerské zápasy.

Sázky jsou vysoké a úmrtnost také není malá. Což je přesně to, co potřebuju. U dveří stál asi dvoumetrový řízek, sahal jsem mu po bradu. Hlavu měl dohola a pivní bachor hodně dopředu. Ale jinak pracky jako medvěd. Místní vyhazovač, řekl bych.

Nechtěl mě pustit dovnitř. Že prý neodpovídám standardu fanouška. Bude ho škoda, takovejhle vazoun by se hodil. Ale věřím, že dole se jich najde také dost. Stál jsem na místě a díval se mu upřeně do očí. Vazoun si zapálil cigáro a fouknul mi do obličeje. „Tak, dám ti poslední varování, dráteníku,“ asi narážel na mé copánky, to nebylo hezké. Poté si potáhl a típnul mi cigaretu o čelo.

Zůstal jsem stát na místě a sledoval jeho postupně se měnící výraz ve tváři. Z absolutní sebejistoty přešel do podivení a z podivení do čiré hrůzy. Kdo ví, na co kouká po večerech za filmy, ale jeho reakce „Ty nejsi člověk,“ a následné uhnutí z cesty mi bylo milejší než kdyby se mi pokoušel dál bránit ve vstupu. Bude se mi určitě hodit, jen za tu neúctu ponese následky.

Otevřel jsem dveře a do nosu mě praštil štiplavý závan kouře a levného chlastu. Po podlaze se válely na šrot nalité slečny bez oblečení a o něco méně nalití pánové je osahávali a dle libosti souložili. Taková neúcta k tělu.

Přimotal se ke mě náctiletý fanoušek, plný elánu a odhodlání. Spoléhal na velké pracky vyhazovače, který se teď ovšem krčil v rohu u dveří a sledoval, co se bude dít - přes sklo. Jak funěl, tak se mu výhled zamlžoval a každou chvíli jej otíral rukávem. Jeho trestem bude uklidit tady mladýho.

„Na co čumíš, dráteníku špinavej!“ vypadlo z jeho alkoholem posilněné huby. Další sled událostí nebyl ani tak pro něj jako spíš pro mě velmi důležitý. Potřeboval jsem plnou pozornost celého lokálu. Takže jsem ho chytl v pase, přerazil mu záda o velký dubový bar a bylo ticho.

Tolik pozornosti a je celá moje. Mám opravdu radost.

Chlapec se válel pod barem a obsah jeho střev se přemístil do spodního prádla. Užíval jsem si to ticho. Ticho před bouří. A bouře se přihnala.

Dveře od domnělého kumbálu se rozrazilily a vylezl z nich opravdový titán, někdo tu nejspíš papal víc růstových hormonů než bylo třeba. Dva metry dvacet, ne-li víc. A pokud zrovna nebyl v kumbálu na hanbě, řekl bych, že to bude vchod do arény.

Jeho pohled opravdu bolel. Monstróznost postavy doplňovalo tričko se svislými pruhy. Dvěmi nemohl projít jinak než bokem a se skloněnou hlavou. Moc vlasového porostu neměl. Zdá se, že šampion a vůdce místní bandičky přišel na kus řeči.

Rozeběhl se proti mě a každý dopad jeho nohy, zašněrované pod kolenem v botě s ocelovou špičkou zaduněl jako když se plaší stádo slonů.

Chtěl jsem udělat akci zábavnější a zajímavější. Na poslední chvíli jsem uhnul letící noze a nastavil jsem mu nohu svou. Dopadl